

Arrest

nr. 87 546 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juni 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 10 januari 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste bij arrest nummer 60 654 van 29 april 2011 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 23 mei 2011.

1.3. Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten C. K. K. (...)

geboren te Burdwan , op (in) 08.01.1965

en van nationaliteit te zijn : India

die een asielaanvraag heeft ingediend op 23/05/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 18 juni 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 6 juli 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 10 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 mei 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene een medisch attest van verwondingen die haar man in India opliep naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest enkel is wat het is, een attest van verwondingen zonder enig verband met het verhaal van de betrokkene en haar man hoe die verwondingen opgelopen zouden zijn.

Overwegende dat de betrokkene een FIR, een verklaring van haar man aan de politie, van een aanval op hem naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de man van de betrokkene om het eender welk verhaal kan vertellen aan de autoriteiten. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe en een attest van verzending naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enkel zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat verzonden werd. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 10 januari 2011 stelde dat 'Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging door uw schoonfamilie vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.', dat 'Ten derde is de vervolging waarover u spreekt, namelijk die door uw schoonfamilie, louter van lokale aard. Er is dus geen enkele reden waarom u zich niet elders in India zou kunnen vestigen.', dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29/04/2011 stelde dat 'Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeksters relaas geloofwaardig is, quod non, verzoekster niet aantoonde dat zij tegen de bedreigingen van haar schoonfamilie niet de bescherming van de overheid zou kunnen inroepen.', dat de betrokkene de conclusies van de Belgische autoriteiten niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de corruptie van de politie in India waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze beweringen reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze in België is bevallen waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw melding maakt van de reden die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de "schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en artikel 51/8Vw; kennelijke beoordelingsfout; machtsoverschrijding".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Overwegende dat artikel 51/8 Vw. laat gelden dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen..";

Volgens de Rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen kan men het volgende afleiden uit dit artikel :

"2.4. [...]

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag; wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag; na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). in die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld."

Dat dit artikel inhoudt dat verzoekster nieuwe elementen moet aanbrengen die dateren van na de laatste fase in de procedure; Dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op nieuwe feiten of situaties ;

Dat volgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen geen andere voorwaarden bestaan dan het feit dat "De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen." ;

Dat de echtgenoot van verzoekster werd bedreigd en aangevallen werd door zijn eigen familie omwille van het feit dat zijn echtgenote hen geen geid meer wou geven ;

Dat de feiten in casu hebben plaatsgevonden na het arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2011 namelijk op 27 april 2011; Dat de echtgenoot van verzoekster op 28 april 2011 een klacht heeft ingediend tegen zijn eigen familie; (Stuk3)

Dat de bestreden beslissing ten eerste de bewijswaarde van het document aanvecht : "medisch attest van verwondingen ... dat dit attest enkel is wat het is ... Overwegende dat de betrokken een FIR, een verklaring van haar man aan de politie, van een aanval op hem naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de man van de betrokkene om het eender welk verhaal kan vertellen aan de autoriteiten." ; Dat deze motivering de bevoegdheid van Dienst Vreemdelingenzaken overschrijdt nu deze alleen maar mag bepalen of het over nieuwe documenten gaat en niet mag overgaan tot een inhoudelijk onderzoek ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens stelde dat : "Overwegende dat betrokkene een enveloppe en een attest van verzending naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enkel zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets

Dat Dienst Vreemdelingenzaken nochtans een beoordeling ten gronde maakt van de nieuwe gegevens dat verzoekster aanbrengt ; Dat dit niet tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort; Dat Dienst Vreemdelingenzaken zijn macht overschrijdt aangezien het haar niet toebehoort te oordelen over de bewijswaarde van de aangevoerde nieuwe elementen. Immers, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kent aan de Minister of aan diens gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn ;

Dat het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven een onderzoek inhoudt naar de grond van de zaak en veronderstelt de in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag;

Verweerder kan in het Stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag. .;

Door de nieuwe gegevens als ongeloofwaardig te beoordelen, heeft verweerder deze gegevens in aanmerking genomen en. kon hij, na afloop van dit onderzoek; artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen. ;

Zodat, door dit nieuw gegeven niet te beschouwen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., heeft de verwerende partij artikel 51/8 Vw. geschonden;

Overwegende dat de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken niet conform is aan de motiveringsvereisten van de wet van 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurs-handelingen;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de stukken geen nieuw gegeven uitmaken terwijl ze eigenlijk het nieuw karakter van dit stuk diende te beoordelen door niet zozeer het stuk rechtstreeks te linken aan artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, doch wel door de relevantie van dit stuk te beoordelen vanuit procedureel aspect en verbandhoudende met de feiten die verzoekster in haar eerste asielaanvraag heeft opgeworpen;

Dat de bestreden maatregel bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 62 Vw. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;"

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"2.2 Repliek op verzoeksters middelen.

In een enig middel poneert verzoekster een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve

bestuurshandelingen, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en een kennelijke beoordelingsfout: machtsoverschrijding.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in Staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaffen aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregel s.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Terwijl de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Verzoekster stelt dat ze feiten heeft aangehaald die dateren van na de vorige beslissing. De bestreden beslissing zou de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken overschrijden nu deze alleen mag bepalen of het om nieuwe documenten gaat en het haar niet toebehoort te oordelen over de bewijswaarde van de aangevoerde nieuwe elementen, Verzoekster meent dat art. 51/8 van de Vreemdelingenwet zich beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beschouwingen juridische grondslag missen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde bij het nemen van de, bestreden beslissing geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen" alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend (...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

"Met betrekking tot de bevoegdheid die de verwerende partij heeft bij de beoordeling van de bewijskracht van de faxen, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima fade wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven." RvV 58286 van 22 maart 2011

De verwerende partij laat gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980,

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl er ook geen sprake is van een "kennelijke beoordelingsfout: machtoverschrijding".

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of deze gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200(c)). Het feit dat een document wordt overgemaakt dat dateert van na de afhandeling van de eerste asielaanvraag of dat betrekking heeft op een feit dat of situatie die dateert van na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, volstaat dus op zich niet om het stuk te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verwerende partij heeft derhalve de bevoegdheid haar toegekend door artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet overschreden door in casu de bewijswaarde te beoordelen van het door verzoekster overgemaakte medische attest en de FIR, bevattende een verklaring van haar man aan de politie, dit in het licht van wat blijkt uit de behandeling van de eerste asielaanvraag. Het oordeel van verzoekster dat verwerende partij de nieuwe gegevens “als ongeloofwaardig” heeft bestempeld, mist feitelijke grondslag. De in de bestreden beslissing geciteerde uittreksels uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad, waarin een beoordeling gegeven wordt van de problemen inzake haar schoonfamilie die verzoekster had aangebracht, vinden steun in het administratief dossier waarin zich de betrokken stukken bevinden. Uit het verzoekschrift blijkt dat de documenten die ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag worden aangebracht, hiermee opnieuw verband houden. Verzoekster stelt immers zelf “*Dat de echtgenoot van verzoekster werd bedreigd en aangevallen werd door zijn eigen familie omwille van het feit dat zijn echtgenote hen geen geld meer wou geven*”; (...) *Dat de echtgenoot van verzoekster op 28 april 2011 een klacht heeft ingediend tegen zijn eigen familie; (Stuk3)*”. Gelet op het voormelde acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwijzend naar uittreksels uit de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het in punt 1.1. bedoelde arrest de door verzoekster ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag aangebrachte documenten die opnieuw handelen over problemen met de schoonfamilie, niet weerhoudt als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.8. Voor wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing van de enveloppe en het bewijs van verzending, namelijk “*Overwegende dat de betrokkene een enveloppe en een attest van verzending naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enkel zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat verzonden werd*” dient de Raad op te merken dat verwerende partij bezwaarlijk verweten kan worden met deze beoordeling artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht miskend te hebben.

2.9. Met haar afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoekster niet aan dat deze geschonden zou zijn door de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA